

Dániel könyve – Száztizenkettedik rész

Izmael prófétai jelképiségeinek feltárása: az íjástól a 144 000 megpecsételőjéig

Jeff Pippenger
2024-03-02

És Isten volt a fiúval; az pedig felnevekedett, a pusztában lakott, és íjásszá lett. 1Mózes 21:20.

Izmael íjásszá lett, ami a hadviselés jelképe, valamint annak a végrehajtó ítéletnek a jelképe, amely Róma ellen hozatik.

Azoknak hangja, akik menekülnek és megszabadulnak Babilon földjéről, hogy kihirdessék Sionban az Úrnak, a mi Istenünknek bosszúállását, az ő templomáért való bosszúállását. Gyűjtsétek össze az íjászokat Babilon ellen: mindnyájan, akik megfeszítitek az íjat, táborozatok körülötte mindenfelől; senki se meneküljön meg belőle. Fizessetek meg neki cselekedete szerint; mindaz szerint, amit cselekedett, úgy cselekedjete vele; mert felfuvalkodott az Úr ellen, Izráel Szentje ellen. Jeremiás 50:28, 29.

Az íjászok cselekedete szerint fizetnek meg Babilonnak, és e megfizetés a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénynél veszi kezdetét, a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének második hangjával, amikor Babilon fokozatos végrehajtó ítélete megkezdődik.

És hallék egy másik szózatot az égből, amely ezt mondta: Menjete ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesei az ő bűneinek, és hogy ne kapjatok az ő csapásaiból. Mert az ő bűnei az égig hatottak, és Isten megemlékezett az ő hamisságairól. Fizessetek meg neki úgy, amiképpen ő fizetett nektek, és kétszeresen adjatok neki cselekedetei szerint; abban a pohárban, amelyet megtöltött, kétszeresen töltsetek neki. Amilyen mértékben dicsőítette magát és dobzódva élt, oly mértékben adjatok neki gyötrelmet és fájdalmat; mert ezt mondja az ő szívében: Királynőként ülök, és nem vagyok özvegy, és nem látok gyászt. Jelenések 18:4–7.

Izmáelt és anyját, Hágárt megfosztották az elsőszülöttségi jog örökségétől, és kiűzték. Így a féltékenységi lett az iszlám prófétai indítéka, a hadviselés pedig prófétai foglalatossága. Az első említés magában foglalja azt a korlátozást, amelyet Sára szabott Izmáelre és anyjára, és e „korlátozás” az iszlám egyik elsődleges prófétai jellemzőjévé lett Isten Igéjében és a történelemben egyaránt. Izmáel utódainak vad embereknek kellett lenniük, akiknek keze minden ember ellen fordul, és vad természetüket a lófélék családjába tartozó vad arabiai számár jelképezi. Ezért az első és második jaj iszlám hadviselése úgy jelenik meg, mint haragos lovakon lovagló harcosoké.

Az iszlám a késői eső üzenete, és teljességgel helyénvaló, hogy a három jaj három meghatározott prófétai vonalat jelképezzen, mert a késői eső módszertana „sort sorra” követ. Amikor az első vonal prófétai jellemzői egyesülnek, megalapítják a harmadik jaj vonalát. Mindhárom prófétai vonal a száznegyvennégyezer elpecsételésének időszakát szemlélteti. E három vonal a késői eső kitöltetésének időszakát jelképezi, mert a késői eső permetezni kezdett, amikor 2001. szeptember 11-én megérkezett a harmadik Jaj.

„A késői esőnek Isten népére kell hullania. Egy hatalmas angyalnak kell alászállnia a mennyből, és dicsőségének be kell világítania az egész földet.” Review and Herald, 1891. április 21.

A pecsételési időszakát az az időszak is jelképezte, amely 1840. augusztus 11-én kezdődött, és a harmadik angyal 1844. október 22-i eljövételével ért véget. Ezt az időszakot Habakuk könyvének második fejezete is jelképezte. A millerita történelem beteljesítette Habakuk könyvének második fejezetét, és eközben akkor kezdődött, amikor az angyal 1840. augusztus 11-én leszállt, és akkor ért véget, amikor a harmadik angyal 1844. október 22-én megérkezett.

Habakuk második fejezete rámutat arra, hogy a látomás végén a látomás „szólni” fog. A Jelenések könyve tizedik fejezetének harmadik versében az angyal nagy szóval kiáltott (szólt), és 1844. október 22-én ugyanez az angyal megesküdött (szólt), hogy „idő többé nem leszen”. Habakuk őrállója a második fejezet első versében 1840. augusztus 11-én helyezkedik el, mert ekkor emelik fel szavukat az őrállók.

Az 1888-as lázadás idején, amelyet White testvér úgy azonosít, mint a Jelenések tizennyolcadik fejezetének ama angyalát, akinek be kellett világítania a földet az Ő dicsőségével, az őrállók (Jones és Waggoner) trombitaként emelték fel „szavukat”, hogy megmutassák Isten népének vétkeiket, mert üzenetük a laodiceai üzenet volt. 2001. szeptember 11-én, amelyet az 1888-as történelem előképezett, az Úr visszavezette végidei népét Jeremiás ősi ösvényeire, ahol nem hallgattak az őrállókra. Az angyal alászállása prófétai értelemben az őrállók megérkezését jelzi.

Az a „hang”, amely 1840. augusztus 11-én érkezett, az őrállók által adatott át, és Jeremiásnak megmondatott, hogy ha csalódása után visszatér hitéhez és Istenbe vetett bizalmához, akkor Isten szájává lesz. Amikor a késlekedő látomás végül 1844. október 22-én megérkezett, „szólt”. Habakuk könyve második fejezetének időszaka, amely a millerita történelemben teljeseedett be, a száznegyvennégyezer megpecsételésének időszakát szemlélteti.

Lényeges felismerni, hogy 1840. augusztus 11-től 1844. október 22-ig a száznegyvennégyezer elpecsételését szemlélteti, vagyis azt az időszakot, amikor a késői eső kitöltetik. Ez lényeges, mert a késői eső üzenetét a „sorra sort” módszertana alapján kell azonosítani. Az a különleges időszak, amely a száznegyvennégyezer elpecsételése, ismételten megjelenik a prófétai vonalakban, és ez így van Habakuk második fejezetében is, amelyről White testvérnő közvetlenül kijelenti, hogy a millerita történelemben teljeseedett be. Azt is ismételten tanítja, hogy a millerita történelem megismétlődik a száznegyvennégyezer történelmében.

„Azokkal a próféciaikkal összeszöve, amelyeket a második advent idejére vonatkozóan tekintettek, olyan tanítás állt, amely különösképpen az ő bizonytalanságuk és feszült várakozásuk állapotához volt szabva, s bátorította őket arra, hogy hittel türelmesen várjanak, mert ami értelmük előtt most homályos volt, a maga idejében világossá lesz.”

E próféciaik között volt a Habakuk 2:1–4-ben foglalt is: „Őrhelyemre állok, és odaállok a toronyra, és figyelek, hogy lássam, mit szól hozzám, és mit feleljek, ha megfeddenek engem. Az Úr pedig felelt nekem, és ezt mondta: Írd le a látomást, és tedd világossá táblákra, hogy könnyen futhasson vele, aki olvassa. Mert e látomás még a rendelt időre szól, de a végén

megszólal, és nem csal meg; ha késlekedik is, várj rá, mert bizonyosan eljön, nem marad el. Íme, felfuvalkodott annak a lelke, nem egyenes őbenne; az igaz pedig az ő hite által él.”

Már 1842-ben e próféciaának az az utasítása, hogy „írd fel a látomást, és védj táblákra világosan, hogy könnyen futhassa, aki olvassa azt”, arra indította Charles Fitch-et, hogy egy prófétai táblázatot készítsen Dániel és a Jelenések látomásainak szemléltetésére. E táblázat közzétételét a Habakuknak adott parancs beteljesedéseként tekintették. Akkor azonban senki sem vette észre, hogy ugyanebben a próféciaában a látomás beteljesedésében mutatkozó látszólagos késedelem — a késedelem ideje — is szerepel. A csalódás után ez az ígehely igen jelentőségteljesse vált: „Mert a látomás még meghatározott időre szól, de a végén megszólal, és nem csal meg; ha késik is, várj rá; mert bizonyosan bekövetkezik, nem marad el.... Az igaz pedig az ő hite által él.”

Ezékiel próféciajának egy része szintén erőnek és vigasztalásnak forrása volt a hívők számára: „Lőn az Úrnak szava hozzám, mondván: Embernek fia! micsoda közmondás ez, amely nálatok Izráel földjén járja, mondván: Meghosszabbodnak a napok, és minden látomás semmivé lesz? Mondd meg azért nékik: Így szól az Úr Isten.... Közel vannak a napok, és minden látomás beteljesedése.... Mert én szólok, és a szó, amelyet szólok, beteljesedik; nem halasztatik tovább.” „Izráel háza ezt mondja: A látomás, amelyet ez lát, sok napra szól, és távoli időkről prófétál. Azért mondd nékik: Így szól az Úr Isten: Egyik szavam sem halasztatik tovább, hanem a szó, amelyet szóltam, beteljesedik.” Ezékiel 12:21–25, 27, 28.” A nagy küzdelem, 391–393.

A milleriták nemcsak úgy tekintettek magukra, mint akik betöltik a tíz szűzről szóló példázatot és Habakuk második fejezetét, hanem arra a felismerésre is eljutottak, hogy az a történelmi időszak, amelyben e próféciaakat betöltötték, Ezékiel azonosítása is ugyanarra a történetre nézve, amelyben „minden látomás beteljesedése” megvalósul. Az a történelmi vonal, amely a száznegyvennégyezer elpecsételését jelképezi, az a hely, ahol minden látomás beteljesedése megvalósul!

Azokat a vonalakat, amelyek a késői eső időszakát és a százhuszonnégyezer megpecsételését ábrázolják, egybehozzák annak megállapítására, hogy e prófétai történelem változhatatlanul magán viseli az Alfa és az Omega ismertetőjegyét.

A millerita történelem a Jelenések könyve tizedik fejezetének angyali szózatával kezdődik, és ugyanazzal a szózattal végződik. 2001. szeptember 11-e a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének első szózatával kezdődik, és a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének második szózatával végződik. Habakuk könyve második fejezete az őrállók szózatával kezdődik, és Jeremiás őrállójának szózatával végződik. Az első jaj Mohameddel kezdődik, és II. Mohameddel végződik. A második jaj az iszlám négy angyalának szabadon bocsátásával kezdődik, és az iszlám megfékezésével végződik.

Az a módszertan, amely a késői eső, Ézsaiás „sorra sort” módszertana, és azok a vonalak, amelyeket egybeillesztenek a késői eső üzenetének azonosítása és megerősítése érdekében, kivétel nélkül az Alfa és az Omega ismertetőjegyét hordozzák. A Jelenések könyve kilencedik fejezetének első jajszoja Mohameddel kezdődik, és II. Mohameddel ér véget. Az időszak kétféle hadviselésre oszlik: az első a Róma elleni rendezetlen támadások időszaka, amelyek Abubekrrel vették komoly

kezdetüket, majd ezt követi egy százötven éves időszak, amely alatt az iszlám első szervezett hadviselése valósult meg.

A százötven évet az „öt hónap” időprófécia jelképezi. A második jajnak is van egy időpróféciája, amely háromszázkilencvenegy év és tizenöt nap. Ezért, mivel az első és a második jaj prófétai szerkezete a végét a kezdettel azonosítja, magában foglal egy elkülönülést a pecsételést és egy meghatározott időszak között. A pecsételést folyamata az első jaj történetének kezdetén van ábrázolva, és a második jaj végén is ez van ábrázolva.

Ami a negyedik versben említett elpecsételést követi, az az első jajban szereplő „öt hónap” (százötven év). Az öt hónap kétszer kerül azonosításra: egyszer az ötödik versben, majd ismét a tizedik versben. Ami megelőzi az 1840. augusztus 11-től 1844. október 22-ig tartó elpecsételési folyamatot a második jajban, az a tizenötödik vers „az óra, nap, hónap és esztendő” prófeciája (háromszázkilencvenegy év és tizenöt nap). Együtt, egyetlen folytonos vonalban, az ötödik és a hatodik trombita az elpecsételési folyamat szemléltetésével kezdődik és végződik.

Két vonalként, „szabályt szabályra halmozva”, egy kezdő- és egy végpontot azonosítanak, amelyeket Mohammed az első és Mohammed a második jelöl ki. „Szabályt szabályra halmozva” minden vonalban két elkülönülő időszakot azonosítanak, amit az eredményez, hogy mindegyik vonal időpróféciát tartalmaz. Az első jaj történetében az iszlámnak „bántania” kellett Rómát, a második jajban pedig „megölnie” kellett Rómát. Az első jaj dárdák, kardok és nyilak hadviselése volt, a második jaj pedig a löport vezette be mint fegyverzetet.

„10. vers. És skorpiókhöz hasonló farkuk volt, és fullánkok voltak a farkukban; és hatalmuk arra volt, hogy öt hónapig ártsanak az embereknek. 11. És királyuk volt felettük, a mélység feneketlen vermének anyyala, akinek neve héberül Abaddon, görögül pedig Apollyon.”

„Keith mindeddig szemléltetésekkel szolgált számunkra az első öt trombita megszólalásáról. Most azonban búcsút kell vennünk tőle, és tovább kell lépnünk az itt bevezetett prófécia új vonásának alkalmazására; nevezetesen a prófétai időszakokra.

„Hatalmuk vala arra, hogy öt hónapig ártsanak az embereknek. — 1. Felmerül a kérdés: mely embereknek kellett öt hónapig ártaniuk? — Kétségtől ugyanazoknak, akiket később megölniük kellett (lásd a 15. verset): „az emberek harmadrészét”, vagyis a Római Birodalom harmadrészét — annak görög részét.

„2. Mikor kellett megkezdeniük gyötrő munkájukat? A 11. vers megválaszolja a kérdést.

„(1) »Királyuk volt fölöttük.« Mohamed halálától fogva egészen a tizenharmadik század végéhez közel a mohamedánok különféle frakciókra oszlottak több vezető alatt, anélkül hogy létezett volna olyan általános polgári kormányzat, amely mindnyájukra kiterjedt volna. A tizenharmadik század végéhez közel Othman olyan kormányzatot alapított, amely azóta az oszmán kormányzat, illetve birodalom néven ismeretes; ez mindaddig növekedett, míg nem kiterjedt valamennyi fő mohamedán törzsre, és egyetlen nagy monarchiává egyesítette őket.

„(2) A király jelleme. »A mélység anyyala.« Az anyyál hírnököket, szolgát vagy megbízottat jelent, akár jót, akár rosszat, és nem mindig szellemi lényt. »A mélység anyyala«, vagyis annak

a vallásnak a fő szolgája, amely onnan származott, amikor az megnyitott. Ez a vallás a mohammedanizmus, és a szultán annak fő szolgája. »A szultán, vagy nagyúr, amint közömbösen nevezik, egyúttal legfőbb kalifa, vagy főpap is, személyében egyesítve a legmagasabb szellemi méltóságot a legfőbb világi hatalommal.« — World As It Is, 361. o.

„(3) Az ő neve. Héberül: „Abaddon”, a pusztító; görögül: „Apollyon”, aki kiirt, vagy elpusztít. Mivel két különböző neve van két nyelven, nyilvánvaló, hogy itt nem a hatalom neve, hanem annak jelleme van ábrázolva. Ha pedig így van, mindkét nyelv kifejezése szerint ő pusztító. Mindig is ilyen volt az Oszmán kormányzat jelleme.

„De mikor indította Othman első támadását a görög birodalom ellen? — Gibbon, Decline and Fall stb. szerint: „Othman először 1299. július 27-én lépett be Nikomédia területére.””

„Egyes írók számításai azon a feltevésen alapultak, hogy az időszaknak az Oszmán Birodalom megalapításával kell kezdődnie; ez azonban nyilvánvaló tévedés; mert nemcsak királyuknak kellett lennie felettük, hanem öt hónapig kellett gyötörniük az embereket. A gyötteleim időszaka azonban nem kezdődhetett meg a gyötörők első támadása előtt, amely — mint fentebb megállapítottuk — 1299. július 27-én volt.”

„A következő számítás, amely ezen a kiindulóponton alapult, J. Litch Krisztus második eljövetele stb. című, 1838-ban megjelent művében készült és került közzétételre.

„És hatalmuk vala arra, hogy öt hónapig ártsanak az embereknek.” Eddig terjedt megbízatásuk: hogy szüntelen pusztításaikkal gyötörjenek, de politikai értelemben ne öljék meg őket. Az „öt hónap”, harminc napot számítva egy hónapra, százötven napot tesz ki; e napok pedig, mivel jelképesek, százötven évet jelentenek. 1299. július 27-étől számítva a százötven év 1449-ig ér. Ez alatt az egész időszak alatt a törökök csaknem szüntelen háborúban álltak a görög birodalommal, mégsem hódították meg azt. Elfoglalták és birtokolták a görög tartományok közül többet, de Konstantinápolyban a görög függetlenség mégis fennmaradt. Ám 1449-ben, a százötven év végén, változás következett be, amelynek története a következő trombita alatt található meg.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 505–507.

Uriah Smith Josiah Litch számítására hivatkozik a százötven évről, amelynek lezárulta a következő trombitában szereplő háromszázkilencvenegy év és tizenöt nap próféciájának kiindulópontját jelenti. White testvér e két egymással összefüggő időprófécia kapcsán tett előrejelzéséről így írt:

„1840-ben a prófécia egy másik figyelemre méltó beteljesedése széles körű érdeklődést keltett. Két évvel korábban Josiah Litch, a második adventet hirdető egyik vezető lelkész, közzétette a Jelenések 9. fejezetének magyarázatát, amelyben megjövendölte az Oszmán Birodalom bukását. Számításai szerint e hatalomnak 1840. augusztus 11-én kellett megdőlnie, amikor Konstantinápolyban az oszmán hatalom megtörése várható. És hiszem, hogy ez így is fog bizonyulni.”

„A pontosan meghatározott időben Törökország nagykövetei által elfogadta Európa szövetséges hatalmainak védelmét, és ezáltal a keresztény nemzetek ellenőrzése alá helyezte magát. Az esemény pontosan beteljesítette a jövendölést. Amikor ez ismertté vált, sokaságok győződtek meg a Miller és társai által elfogadott prófétai magyarázati elvek helyességéről, és

csodálatos lendületet kapott az adventmozgalom. Tanult és tekintélyes férfiak csatlakoztak Millerhez, mind nézeteinek hirdetésében, mind pedig közzétételében, és 1840-től 1844-ig a munka gyorsan terjedt.” The Great Controversy, 334, 335.

Az első és a második jajt két egymással összefüggő idői prófécia kapcsolja össze. Az első jaj a megpecsételés szemléltetésével kezdődik, a második jaj pedig 1840. augusztus 11-ének történetétől 1844. október 22-én a hetedik trombita megszólalásáig tart, ami szintén a megpecsételés szemléltetése. A kezdet és a vég az Alfa és az Omega kézjegyét viseli, mert — miként abban a történetben is, amelyben Krisztus egy hétre megerősítette a szövetséget — ez az időszak két részre oszlik. Az első időszak az első Mohammeddel kezdődik, és a második Mohammeddel ér véget. A második időszak „az Isten előtt lévő aranyoltár négy szarvából jövő szózáttal” kezdődik, és Krisztus „szózatával” végződik, aki megesküszik „arra, a ki örökkön örökké él, a ki teremtette az eget és a benne valókat, és a földet és a benne valókat, és a tengert és a benne valókat, hogy idő többé nem létszen.”

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Minden olyan kérdés, amelyet Sátán képes felébreszteni az elmében, hogy kételyt támasszon Isten népe múltbeli vándorlásának nagy történelmével kapcsolatban, kedvére van sátáni fenségének, és sértés Istennel szemben. Az Úrnak a mi világunkba hatalommal és nagy dicsőséggel való közeli eljövételéről szóló hír igazság, és 1840-ben sok hang emelkedett fel annak hirdetésére.” Manuscript Releases, 9. kötet, 134.